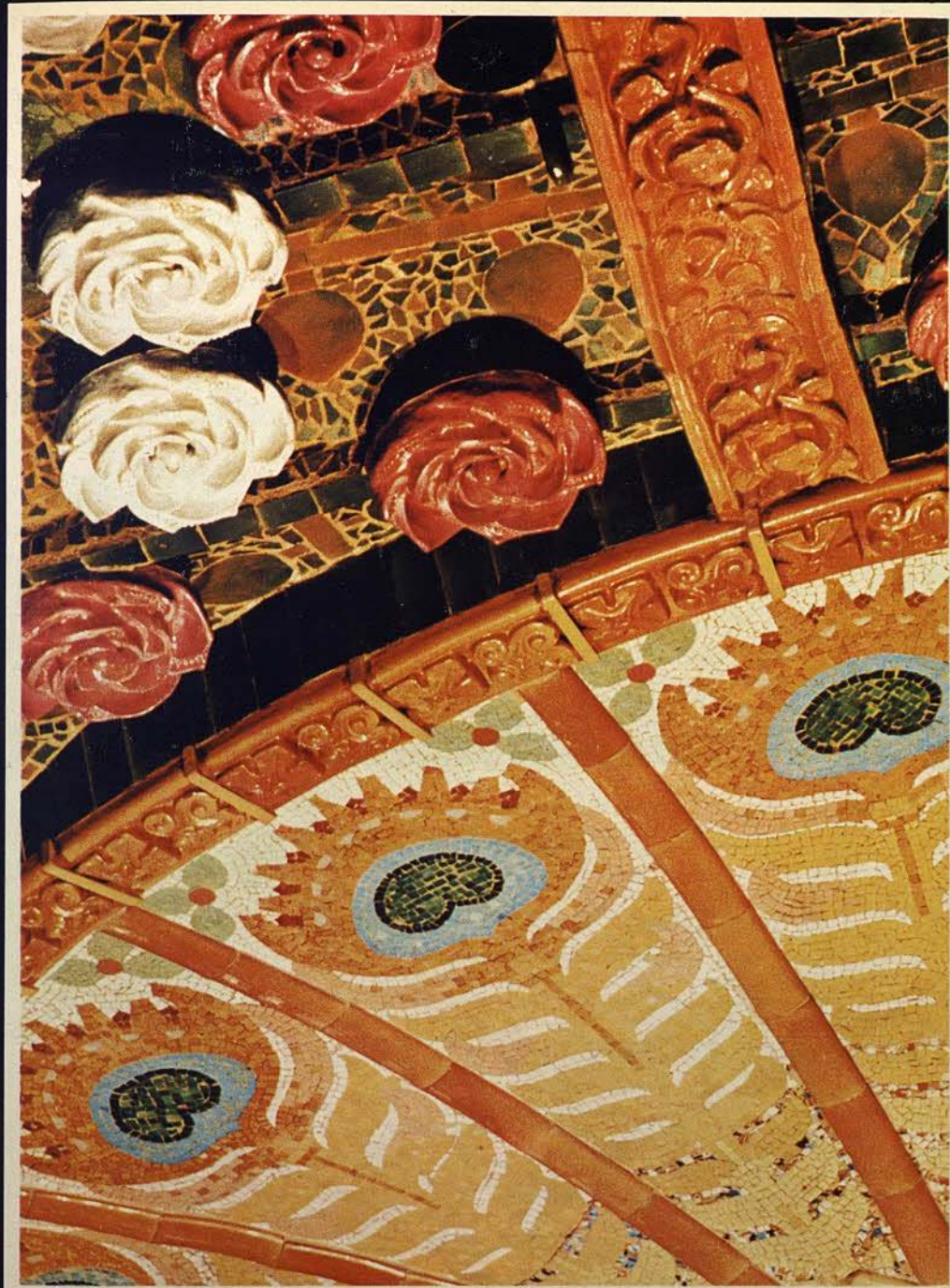




Guida Musical 1982-83 15



Barcelona – Muntaner, 300
Madrid – Hermosilla, 75

Pianos. Organos. Alta fidelidad

- * Estudio y clases de piano, órgano y guitarra. Profesores especializados.
- * Instrumentos para colegio y asesoría musical.
- * Sala de audiciones: conciertos de música programados y recitales de órgano
- * Consulte nuestras condiciones especiales de venta.

EL DISCRET ADÉU DE L'ASSOCIACIÓ DE CULTURA MUSICAL

Un modestíssim opuscle de l'Associació de Cultura Musical anuncia l'audició de quatre importants concerts dintre de la programació general de l'entitat. L'avis en qüestió és tan poc sensacionalista, que és necessari llegir amb atenció, no el detall dels concerts, sinó el seu enunciat, que amb total discreció ens assabenta que els actes de referència tenen com a finalitat, no diré celebrar, però sí donar relleu a la clausura d'aquesta Associació tan vinculada al quefer musical de la ciutat.

Assistim, doncs, a la fi d'unes activitats que han tingut evident transcendència entre nosaltres i que al llarg de més de mig segle (exactament 52 anys) ha mantingut, enmig dels més diversos atzars, una línia de conducta que, amb les naturals oscil·lacions, ha donat prestigi i renom a Catalunya per la qualitat de les figures, agrupacions i orquestres que han actuat sota el seu patrocini. Els noms d'Emil Sauer, Zino Francescatti, Jascha Heifetz, Claudio Arrau, Artur Rubinstein, Alicia de Larrocha i Victoria de los Angeles, entre molts d'altres pel cantó dels solistes i d'orquestres com la de Cambra d'Stuttgart, que dirigeix Karl Münchinger, Festival String de Lucerna, Orquestra de Cambra Eslovaca, Orquestra de Cambra de Berlín, avalen, no les meves paraules, sinó la qualitat de la trajectòria espiritual portada a terme per aquesta important Associació.

He parlat d'oscil·lacions i en aquest punt m'atreveixo a citar uns fets dels quals vaig ser testimoni: d'una banda devem a la Cultural l'audició de la «Suite Lírica» d'Alban Berg (probablement la primera audició pública a

Barcelona) a la fi de la dècada dels quaranta. Si la memòria no m'és infidel, recordo que també per a la Cultura actuà el compositor italià Alfredo Casella. Per via de contrast apuntaré que en un recital, també dels anys quaranta, la violinista romanesa Lola Bobesco actuà en el Palau, buit; el nombre dels assistents a l'acte arribà, a tot estirar, a deu, entre els que s'hi comptaven la meua dona i jo.

Anècdotes a part, cal subratllar la importantíssima tasca empresa, realitzada i consumada per l'Associació de Cultura Musical, obra d'unes esforçades personalitats que de forma visible han representat l'Entitat. Cito els seus noms: Franck Marshall, Bertran i Serra, Isabel Llorach i el marquès de Villota, que entre altres foren els primers sostenidors de la iniciativa. I més endavant, els de Josep M. Pi i Sunyer, Alfredo Rocha i Santiago Noguer Moré, principalment. Però jo sé, també, que hi ha una altra personalitat, la d'Alfonso Sanz, que al marge de tota contingència pública ha estat la secreta ànima que ha atorgat vida, consistència i sentit a les activitats de la «Cultural». Xavier Montsalvatge diu a «La Vanguardia» *«que la Cultural mort d'inanició»*. Realment, el canvi de les circumstàncies de signe socio-econòmic experimentat en els darrers decennis, han deixat, en part, sense justificació la important comesa que durant mig segle ha portat a terme aquesta Associació. La seva clausura és, sens dubte, una pèrdua del nostre patrimoni concertístic que tot aficionat ha de lamentar.

MANUEL VALLS



ORFEÓ
CATALÀ

EXTRAORDINARI CONCERT SIMFÒNICO-VOCAL

ORFEÓ CATALÀ

CORAL ANTICS ESCOLANS
DE MONTSERRAT

ORQUESTRA SIMFÒNICA CATALANA

WENDY EATHORNE, soprano

KATHLEEN LIVINGSTONE, soprano

ELISABETH STOKES, mezzo-soprano

NEIL MAKIE, tenor

BRIAN RAYNOR COOK, bariton

Director:

SIMON JOHNSON

Requiem

FAURÉ

Dixit Dominus

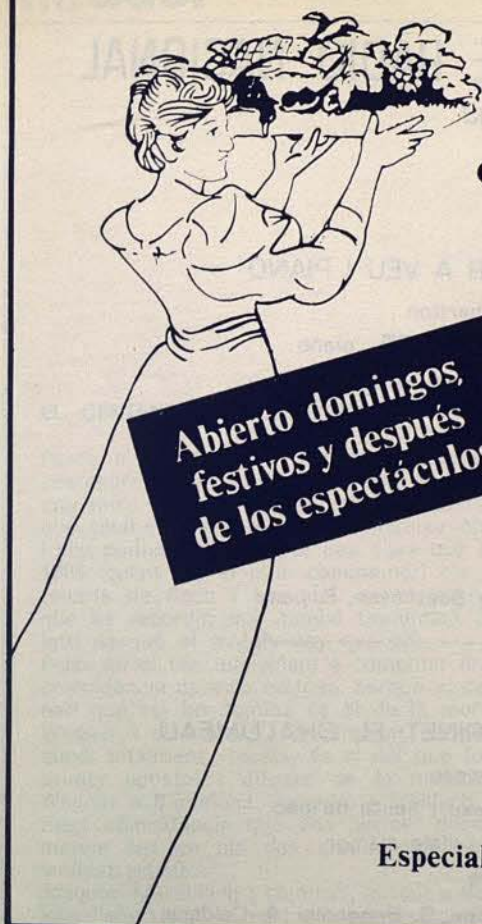
HAENDEL

Dijous, 14 d'abril de 1983, a les 21 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda de localitats: A les taquilles del Palau de la Música Catalana, de 17 a 21 h.
dies feiners. *Exclusivament socis de l'Orfeó Català:* Fins al dia 30 de març.

Públic en general: Des del dia 5 d'abril.

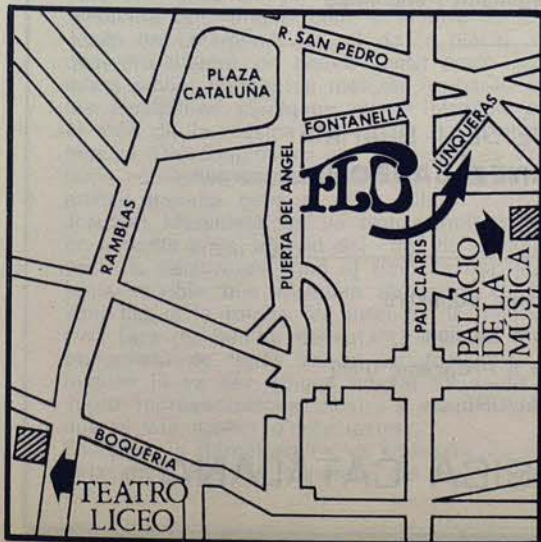


COCINA FRANCESA Y CATALANA

Abierto domingos,
festivos y después
de los espectáculos

brasserie
FLC
Restaurant

Especialidades: Bouillabaisse
Choûcroute
Pollo con langosta
Conejo con caracoles
Lenguado relleno
con espinacas



c/ Junqueras, 10
RESERVAS TEL. 317 80 37
Abierto cada día
de 13 H. a 16 H.
de 21 H. Hasta después espectáculos

P en Pau Claris n.º 64 (sugerido)

DIMECRES MUSICALS DE RÀDIO NACIONAL

ABRIL 1983

Dimecres, 6, a les 19 h.

MÚSICA JAPONESA PER A VEU I PIANO

TSUTOMU MASUKO, bariton

MANUEL GARCÍA MORANTE, piano

Músiques populars i de compositors del Japó

Dimecres, 13, a les 19 h.

EL PIANO EUROPEU

YVES RAULT, piano

Obres de C. Debussy, L. van Beethoven, F. Listz

Dimecres, 20, a les 19 h.

ELS ORÍGENS DEL CLARINET: EL CHALUMEAU

COLIN LAWSON, chalumeau

CARLES RIERA, chalumeau i flauta de bec

DUNCAN BRUCE, violí i viola d'amor

ALBERT ROMANÍ, clave

Obres de J. P. Dreux, J. J. Fux, G. Bononcini, A. Caldara,
J. Ch. Graupner, G. Ph. Telemann i anònimes

Dimecres, 27, a les 19 h.

L'OBRA PER A ORGUE DE J. BRAHMS

M.^a TERESA MARTINEZ CARBONELL, orgue

Obres de J. Brahms

Comentaris: Francesc Bonastre

Col·labora: Fòrum Musical

Transmissió directa pel II Programa (FM)

ENTRADA LLIURE

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

EL CENTENARI DE JOAQUIM MARSILLACH

Passa a vegades que la commemoració del centenari d'una figura important fa oblidar una mica les altres fites menys destacades que també s'escauen per la mateixa època, i així podem ja assegurar des d'ara que l'any 1985, quant tot el món commemori els centenaris de Bach i Haendel, seran pocs els que es recordin que també Domenico Scarlatti nasqué el mateix any que ells.

Però, en el cas que anem a comentar ara, la coincidència és més curiosa, perquè el centenari que tot ho domina és el de la mort de Wagner, i el que ara reivindicuem, perquè no quedi totalment «tapat», és el del que fou el primer apòstol i difusor de la música de Wagner a Barcelona, Joaquim Marsillach. Curiosa coincidència que ens permet posar el mateix ciri en els dos altars, amb aquest modest article.

Joaquim Marsillach i Lleonart, nascut a Barcelona l'any 1859 —i mort a la mateixa ciutat el 1883 ara fa cent anys— fou un estudiant de Medicina que tingué com a mestre el Dr. Josep de Letamendi (sí, el de la plaça), el qual era mestre en aquell sentit ampli que molts sovint oblidem: a més de formar-lo en les disciplines mèdiques el va introduir en el món de la música i li va fer conèixer la música d'un compositor que aleshores es discutia només en cercles restringits i no havia arribat gairebé gens al gran públic.

Joaquim Marsillach es va trobar molt aviat, en aquests anys, afectat del «mal du siècle», però no l'espiritual, sinó el físic, la tisi, malaltia terrible que s'enduia fàcilment el jove cap a la tomba. Va intentar de combatre'l (era de família benestant) passant una temporada de repòs en un sanatori suís, i, mentre hi va ser, tingué ocasió de sentir i veure representacions musicals wagnerianes que el van acabar d'entusiasmar.

En tornar a Barcelona es va convertir en un dels més decidits apòstols del nou movi-

ment musical, amb articles (que va publicar, curiosament, al «Diario de Vich») en els quals procurava d'estimular la curiositat dels catalans envers una música que encara era objecte de fortes discussions en països més «avançats» que el nostre, com la pròpia França.

No és que la música de Wagner, en ple decenni dels anys 1870 en què succeïa això, fos la d'un desconegut. Ja s'havia fundat, pocs anys abans, una Societat Wagneriana a Barcelona, de la qual foren membres els compositors Pedrell i Claudi Martínez Imbert, a més d'altres notabilitats catalanes, però els efectes d'aquesta primera associació —precursora de l'esplendorosa Associació Wagneriana que s'acabaria fundant el 1901— foren molts modestos.

El qui realment posà el foc al ble perquè definitivament arribés la música wagneriana a ésser conreada a Catalunya fou, doncs, Joaquim Marsillach, el qual, a més dels articles ja esmentats, emprengué el viatge a Bayreuth, l'any 1876, per tal d'assistir al primer Festival (amb l'estrena de la *Tetralogia*) i no sols presencià les representacions, sinó que arribà a ésser membre del patronat del Festival i es relacionà amb Richard Wagner i la seva família.

El resultat de totes aquestes experiències, Joaquim Marsillach no se'l guardà per a ell, sinó que el repartí amb els seus lectors en nous articles i, sobretot, en un llibre: *Ricardo Wagner. Ensayo biográfico-crítico*, publicat a Barcelona el 1878 (i publicat poc després també a Itàlia) i en el qual no sols glossava els aspectes més interessants de la música wagneriana i de la vida d'aquest compositor, sinó que entrava en consideracions menyspreadores sobre l'òpera italiana que aleshores predominava d'una manera gairebé absoluta en els costums musicals barcelonins, i naturalment, en la programació del

Liceu i del Teatre Principal, els dos principals centres operístics del moment.

Aquests atacs li foren rebutjats —amb no gaire habilitat, cal reconèixer-ho— pel crític «degà» de la vida musical barcelonina, Antoni Fargas i Soler, titular de la secció musical del «Diario de Barcelona», en un opuscle titulat *Observaciones (en vindicació de la òpera italiana)*... al·lusiu al llibre de Marsillach.

Marsillach va contestar amb una *Contra-réplica...* (1879) i Antoni Fargas i Soler respongué encara amb una *Contestación a la contra-réplica...*, fet que ens dóna la mesura de la intensa passió posada pels dos contrincants en la disputa, en la qual la major part del públic semblava inclinar-se primerament per l'italianista Fargas i Soler, però poc a poc anà revisant el seu criteri, i encara que no podem afirmar que els arguments de Marsillach inclinessin l'opinió majoritària cap a les seves posicions, el cert és que aquesta polèmica fou vital per l'interès que suscità en el lector barceloní cap a la música de Wagner, si més no per sentir-la personalment i poder jutjar sense «intermediaris» ni apassionaments.

Fins aleshores, la música de Wagner havia estat molt poc interpretada a Barcelona. Ja és un tòpic recordar que el primer fragment de la seva producció, la marxa del *Tannhäuser* va ésser precursorament interpretat als concerts públics que organitzava Josep Anselm Clavé als jardins d'Euterpe, on sonà per primer cop aquesta peça l'estiu del 1862. Però en els anys en què disputaven Marsillach i Fargas i Soler, encara no s'havia representat cap òpera sencera de Wagner a Barcelona, i fou la tenaç activitat de Marsillach la que accelerà el procés d'arribada de les primeres representacions.

Contra el que pugui semblar, Marsillach no

era el wagnerià dogmàtic i intransigent que a vegades aparegué, més tard, entre els rengles de l'afició barcelonina i que es negava a sentir altra cosa que música de l'ídol. Ben al contrari, Marsillach era un enamorat de la música, i allí on creia trobar-ne se sentia igualment satisfet de proclamar-ho. Així, per exemple, quan l'any 1880 arribà a Barcelona el *Mefistofele* d'Arrigo Boito, obra que en aquell moment era innovadora i a la vegada un magnífic vehicle de sentiments i emocions estètiques, Marsillach li va dedicar també un opuscle i féu tot el possible per difondre la bona nova de l'aparició d'un nou compositor italià capaç d'escriure una òpera sense els tòpics i els llocs ja fressats de la tradició lírica rossiniana, donizettiana o verdiana. També escriví Marsillach un opuscle sobre el *Parsifal* (1882), a l'estrena del qual assistí, a Bayreuth, i un altre sobre el *Lohengrin* (1882), que arribà finalment a Barcelona, en bona part gràcies a la seva tasca d'urgent divulgació. Les representacions wagnerianes que hi hagué a Barcelona no tingueren lloc al Liceu sinó al Teatre Principal, el maig de 1882, i no fou fins l'any següent, estimulat pel ressò de la mort de Wagner, que el Liceu es decidí a muntar la mateixa òpera, amb excel·lents cantants.

Joaquim Marsillach pogué encara veure, doncs, el principi del triomf de les seves inquietuds. Mai no pogué imaginar, però, que aquella ciutat tan italianista en els seus costums musicals no trigaria a ésser celebrada arreu pel seu wagnerianisme. En el curs del 1883, i pocs mesos després que el seu amic i ídol, moria Joaquim Marsillach a Barcelona, ciutat en la qual havia deixat una profunda influència i una esponentosa llavor.



COMEDIE - FRANÇAISE



Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

PRESENTA AL



GRAN TEATRE DEL LICEU

DOM JUAN

COMÉDIE EN CINQ ACTES, EN PROSE, DE

MOLIÈRE

AMB

JOSEP MARIA FLOTATS

3 ÚNIQUES REPRESENTACIONS

22 d'Abril a les 10 de la nit
23 d'Abril a 2/4 de 5 (Havent Dinat)
23 d'Abril a les 10 de la nit

VENDA DE LOCALITATS

- A les taquilles del Gran Teatre del Liceu, a partir del 5 d'Abril.
- Horaris de taquilla: Matí; de 2/4 d'11 a 2/4 de 2.
- Tarda; de 2/4 de 5 a 2/4 de 8.
- Per a informació: Telèfon 301 67 87.

PREUS

	Nit	Havent Dinat
Platea i amfiteatre	1500	750
Segon i Tercer pis	750	350
Quart i Cinquè pis	400	200

DINS LA TEMPORADA TEATRAL 1982/1983 DEL



CENTRE DRAMÀTIC

DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

vida musical

XIV CURS «MANUEL DE FALLA»

Del 26 de juny al 9 de juliol tindrà lloc a Granada el XIV Curs «Manuel de Falla» que comprendrà les següents modalitats: 1) Creació i investigació. 2) Interpretació. 3) Seminari sobre composició actual espanyola. 4) Classes especials (Acompanyament pianístic i música de cambra). El curs també comptarà amb lliçons magistrals a càrrec de l'arpista Nicanor Zabaleta i del director Jesús López Cobos.

Per a obtenir el programa complet cal adreçar-se a: Dirección General de Música y Teatro. Teatro Real - Pl. de Isabel II. Madrid-13.

ALFREDO KRAUS

El premi internacional Jussi Björling, en la seva setena edició, ha estat adjudicat enguany al tenor espanyol Alfredo Kraus.

El premi és patrocinat pel municipi de Brudío (Bolonya), l'ambaixada de Suècia i empreses locals, mentre que l'organització correspon al club líric Franco Corelli.

TERESINA JORDA

La pianista i compositora lleidatana Teresina Jordà ha intervingut amb gran èxit al cicle de música de cambra i polifonia que se celebra al Teatre Reial de Madrid. Juntament amb la pianista italo-argentina Edith Murano, interpretarà els concerts per a dos pianos, BWV 1060 i 1061, de Bach, amb l'Orquestra de Cambra Espanyola, sota la direcció de Víctor Martín.

ACADEMIA DE MÚSICA ITALIANA PER A ORGUE

Del 19 al 31 d'agost se celebrarà a Pistoia (Itàlia) el IX Curs dirigit per Luigi Ferdinando Tagliavini.

Es tracta d'un Curs per a l'aprofundiment de l'orgue italià i de la seva literatura, dividit en dues modalitats: a) Curs d'introducció a l'orgue italià a càrrec del prof. Umberto Pineschi els dies 19-20 d'agost, b) Curs d'interpretació de la literatura italiana per a orgue a càrrec del prof. Luigi Ferdinando Tagliavini els dies 21-31 d'agost. Cada dia, excepte els diumenges, hi haurà tres hores de classe amb l'orgue, o també amb clave, per aquelles obres destinades a ambdós instruments.

Hom hi pot participar com alumne actiu (nombre màxim de 25) amb dret a l'estudi amb orgue històric i modern, clavicèmbal i clavi-

cordi, que l'escola posarà a la seva disposició; i també com a oient.

Per a inscripcions cal adreçar-se a: «Academia di musica italiana per organo. Casella postale 246, 51100 Pistoia (Itàlia)».

TOMÀS MARCO

Tomàs Marco, actualment gerent de l'organisme autònom Orquestra i Cor Nacional d'Espanya, ha estat nomenat vice-president de la Societat General d'Autors d'Espanya.

PREMI DE MUSICOLOGIA

Per la seva obra «Los instrumentos musicales en la plástica española durante la Edad Media», María del Rosario Alvarez Martínez, professora de la Universitat de La Laguna (Tenerife), ha obtingut el premi atorgat anualment per la Societat Espanyola de Musicologia, dotat amb 250.000 pessetes.

JOSE RAMON ENCINAR

José Ramón Encinar, director del Grupo Koan, ha estat nomenat director de l'Orquestra de Las Palmas.

SALZBURG

Ha començat a Salzburg un simposi científic per commemorar el centenari de la mort de Richard Wagner.

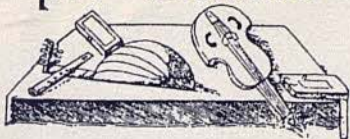
El tema central del congrés és les interpretacions i les influències de l'obra de Wagner. A l'ordre del dia també s'inclouen altres temes com «Wagner a l'escena», «Wagner i la política» i «Wagner i la literatura».

XX CONCURS INTERNACIONAL DE CORALS

Del 7 al 10 de juliol tindrà lloc al Castell de Porcia, a la ciutat de Spittal an der Drau, Caríntia, Àustria, la vintena edició d'aquest Concurs, que se celebra ininterrompudament des de l'any 1963.

El concurs està dividit en dues categories: Cançó artística i Cançó popular. Cada categoria tindrà tres premis els quals seran adjudicats per un jurat compost per personalitats de renom internacional i especialistes en cant coral. Per a més informació cal adreçar-se a «Kulturamt der Stadt Spittal an der Drau. Burgplatz, 1, Tel. (04762) 3420 Singkreis Porcia, Spittal an der Drau. (Àustria).»

pro musica



PATRONAT PRO MÚSICA
DE BARCELONA

XXV TEMPORADA MUSICAL

Dimarts, 5 d'abril de 1983, a les 21 h.

MARYLIN HORNE, mezzo-soprano

MARTIN KATZ, piano

Obres de Nin, Schubert, Purcell, Britten, Haendel, Bizet, Poulenc, Rossini.

Dijous, 7 d'abril de 1983, a les 21 h.

VLADIMIR SPIVAKOV, violi

BORIS BEJTEREV, piano

Obres de Mozart, Stravinsky, Schnittke, Beethoven.

Divendres, 8 d'abril de 1983, a les 21 h.

JESSYE NORMANN, soprano

RICHARD NUNN, piano

Obres de Brahms, Wolf, Ravel, Strauss

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda de localitats: A les taquilles del Palau de la Música Catalana,
dies feiners, de 17 a 21 h. Preus especials per a estudiants.

MANUEL VALLS I «LA MÚSICA EN EL ABRAZO DE EROS»

Darrerament ha estat objecte de múltiples comentaris aquesta última obra literàrio-crítica de Manuel Valls. «La Música en el abrazo de Eros» (Editorial Lumen) o una «aproximació a l'estudi de la relació entre música i erotisme» mostra una realitat evident al llarg de tota la història de la música; un fet que molts havien experimentat en pròpia natura, pocs havien meditat i que únicament Valls ha compilat i sistematitzat. L'erotisme inqüestionable de molta música, i la dolça ressonància brunzent com el «Bolero» de Ravel o tal vegada callada com una pàgina de Mompou, està reflectit en aquest estudi docte que parteix de l'evocació del Mite d'Orfeu per a cloure's en l'harmonia del silenci. La música com a poder amb el qual comunicar-se amb els altres homes i amb la divinitat, mercès a la rara i misteriosa dimensió del seu llenguatge; la música com un llarg silenci que, com diu Valls al final del llibre, «està més enllà de tota especulació sobre dades tangibles... brillant en la mirada dels amants per a convertir-se en l'essència de la muda i sempre renovada plàtica que transcendeix de l'entranyable i tendra entrega que presideix l'abraçada d'Eros».

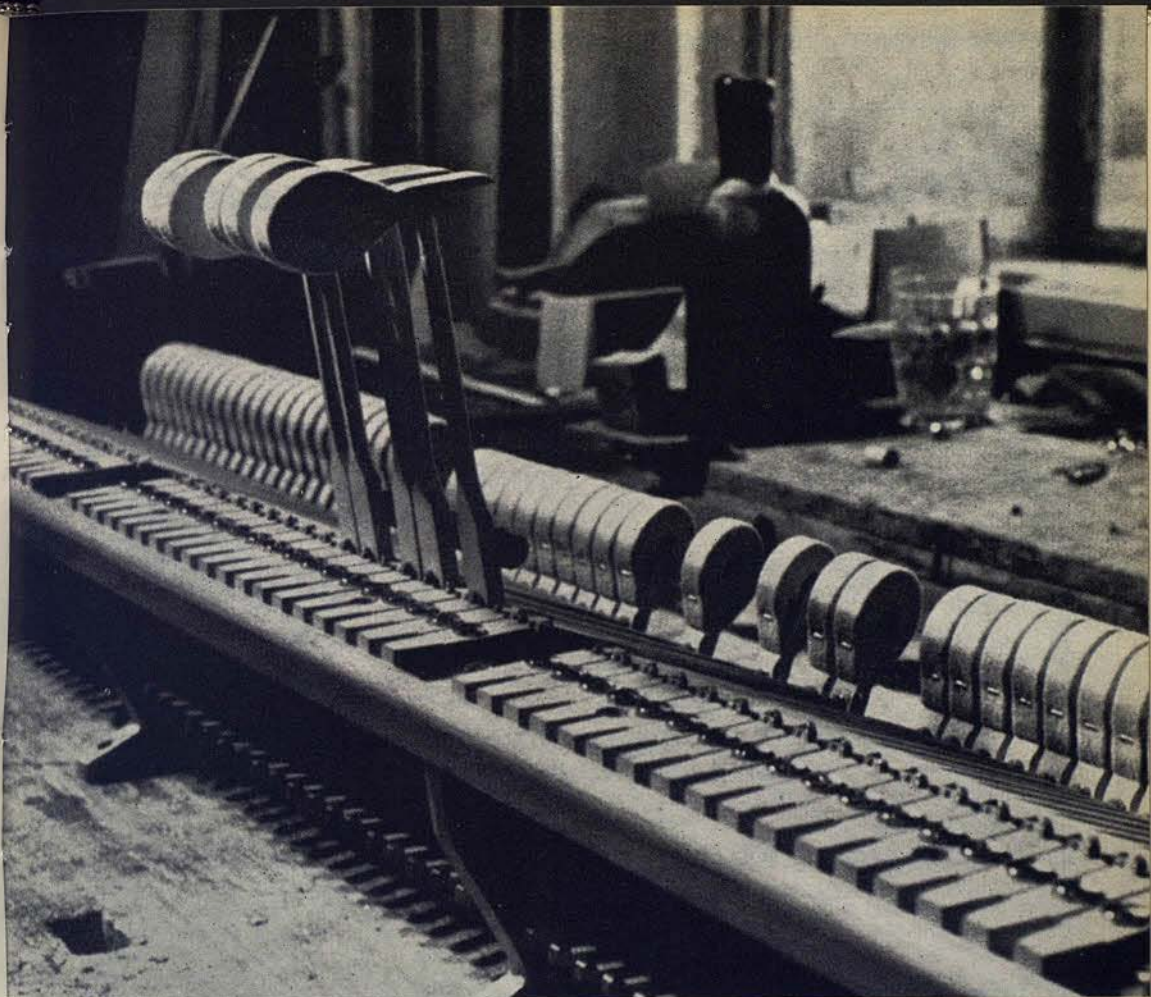
Potser caldrà advertir que, malgrat aquesta mena d'expressions, no estem precisament en presència d'un llibre llibertí sinó d'un tractament seriós d'aquestes qüestions, realitzat de totes maneres amb el fi sentit d'irònic humor que caracteritza l'autor.

És un llibre extens que s'insereix, no obstant, dintre dels cànons de l'assaig. Aquesta opinió val, sobretot, pel primer capítol que enceta una aguda definició conceptual, primer dels principals aspectes del fet eròtic i, després, de les possibilitats de la presència de la música en la «comunicació eròtica» entesa en un ampli ventall de situacions i afec-

tes. Un cop apuntats i definits ja els dos pols d'interès, l'estudi esdevé, en efecte, dens i profundament documentat. Una segona part pren connotacions etnològiques en estudiar la música en els ritus d'iniciació sexual en les comunitats primitives i, correlativament, les manifestacions eròtiques en l'expressió musical popular.

A partir d'aquest estudi etno-musicològic, la tercera part del llibre emprèn una revisió històrica d'unes etapes bàsiques que no poden convertir-se en una referència exhaustiva del tema. Hi ha un interessant estudi previ a aquest capítol que matisa en un important esforç de síntesi les peculiaritats eròtico-musicals en cada tipus de civilització. S'entreté dibuixant minuciosament els perfils de l'antiguitat greco-romana, amb el seu matís característic, tan distint del següent estudi referit a la «invocació a l'amor» que Valls veu en les *ragas* de l'Índia. Com pot veure's, l'autor insisteix de totes formes en els aspectes que ressalten la consideració dels grans blocs de civilitzacions i ètnies. Així, insisteix en l'erotisme del Remot Orient i de l'Islam, en el qual destaca una interessant teoria respecte del contrast entre la ficció corànica i les vivències reals. En el fons, aquest capítol prepara el contrast viu que sorgeix durant el llarg període de la música occidental en la qual s'instaura el prejudici d'una «mala consciència eròtica» amb un subsegüent ambient de repressió. Tot ha canviat darrerament i, en efecte, el capítol conclusiu parla de desmitificació i de l'aparició de gran nombre de vessants i manifestacions més o menys expressives o encobertes de la persistència del binomi música-erotisme en la societat moderna.

J. CASANOVAS



IBER MUSICAL

PIANOS DE SEGONA MÀ
PIANOS RESTAURATS
PIANOS NOUS
TALLER PROPI
100 PIANOS EN EXPOSICIÓ
INSTRUMENTS D'ORQUESTRA



CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

GENERALITAT DE CATALUNYA
AJUNTAMENT DE BARCELONA
SOCIETAT DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

TEMPORADA DE PRIMAVERA 1983

ÒPERA DE PEQUÍN

COMPANYIA OFICIAL DE LA REPÚBLICA POPULAR
DE LA XINA

Un esdeveniment artístic d'excepció, en
tres programes diferents

Programa I

COMMOCIÓ AL REGNE DEL CEL (Òpera en versió integral)

Dimecres, 6 d'abril, a les 21 h.	Torn A
Dijous, 14 d'abril, a les 21 h.	Torn B
Dissabte, 16 d'abril, a les 21 h.	Torn C
Diumenge, 17 d'abril, a les 17 h.	Torn T

Programa II

EL RIU DE LA TARDOR. LA GRUTA SENSE FONDS. EL MOCADOR PERFUMAT. LA FORTALESA.

Divendres, 8 d'abril, a les 21 h.	Torn A
Dissabte, 9 d'abril, a les 21 h.	Torn C
Dimarts, 12 d'abril, a les 21 h.	Torn B
Dissabte, 16 d'abril, a les 17 h.	Torn T

Programa III

CRUÏLLA. EL COMBAT DE LA SERP BLANCA. LA SEPARACIÓ DEL REI I LA FAVORITA. EL BRAÇALET DE JADE. VUIT IMMORTALS TRAVESSANT EL MAR.

Dijous, 7 d'abril, a les 21 h.	Torn B
Diumenge, 10 d'abril, a les 17 h.	Torn T
Dimecres, 13 d'abril, a les 21 h.	Torn C
Divendres, 15 d'abril, a les 21 h.	Torn A

GRAN TEATRE DEL LICEU

Venda de localitats a les taquilles del Gran Teatre del Liceu.

WAGNER: Tannhäuser / Elisabeth Grümmer. Marianne Schech, sopranos. Hans Hopf, Fritz Wunderlich, Gerhard Unger, tenors. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Gottlob Frick, Rudolf Gonszar, Reiner Süss, baixos. Cor i Orquestra de l'Òpera de l'Estat de Berlín. Dir.: Franz Konwitzschny. / EMI 10C 165.030.683/86.

El comentarista —anònim— que introdueix un text aclaridor («El llegat romàntic de Wagner») a l'àlbum que acompanya aquest enregistrament en fa una introducció justa:

«Sense afany d'exagerar podem considerar Tannhäuser com el fill predilecte de Richard Wagner. Cap altra de les seves obres experimentà en vida —ni després de la mort de Wagner— modificacions tan àmplies com la dramàtica cançó del cantor Tannhäuser i el seu amor mític a Santa Elisabeth de Thüringen i a la Deessa de l'Amor, Venus, en la qual obra treballà Wagner amb la seva característica voluntat artística de completar-la durant més de vint anys. «Dec al món un Tannhäuser, encara». Aquestes paraules de l'últim any de la seva vida, són una prova de l'enorme voluntat i de la identificació de l'autor amb la seva obra. Per un motiu especial, Tannhäuser li arribà al cor com el fill més estimat de les seves creacions. Durant l'època de Tannhäuser a Dresden, Wagner, que sempre treballava en planificacions fantàstiques, assajava nombrosos esforços que perfilaven ja les pàgines més importants de la seva genial producció. Aquestes reflexions no són sobrereres a l'hora de valorar la importància i la transcendència històrica d'una òpera com Tannhäuser. Per això la consideració d'un enregistrament d'aquest títol és sempre d'excepció en el supòsit evident de la seva qualitat i fidelitat.

Aquí es donen sobrerament aquestes condicions. I d'altres que el fan atractiu. En aquest enregistrament integral de la versió de Dresden —efectuat ara fa vint-i-dos anys, el 1961— hom percep un tractament identificador amb les gran línies del wagnerisme contemporani prou explícit perquè el detallem aquí. Només ens resta remarcar la presència d'unes veus llegendàries: Fischer-Dieskau i el malaurat Fritz Wunderlich al costat de la Grümmer. En tot cas, ja és —i cal considerar-lo— com una versió històrica.

VERDI: La Traviata / Renata Scotto, soprano. Alfredo Kraus, tenor. Renato Bruson, baríton. Sara Walker i Cynthia Buchan, mezzo-sopranos. Richard van Allan i Roderick Kennedy, baixos. Ambrosian Opera Chorus. Orquestra Filharmonia. Dir.: Riccardo Muti / EMI 10C 167-043127-29.

Amb la utilització del sistema digital, que aporta una innovació i un perfeccionament als discs enregistrats pels procediments convencionals, EMI ens ofereix un nova —enèsima!— gravació de «La Traviata». Però, cal dir, una vegada oïda i assaborida: «Benvinguda aquesta nova versió!».

Es tracta justament d'un àlbum que ha merescut immediatament l'assentiment de l'afecionat per una raó òbvia: la seva qualitat musical indiscutible i per la versió estilística de Riccardo Muti, fora de tot qüestionament superficial. L'òpera fou enregistrada el juliol del 1980 al Kingsway Hall de Londres i publicada dos anys després.

Al suport meravellós de l'Orquestra Filharmonia, cal afegir el repartiment esplèndid. La protagonista, la Violeta verdiana, és interpretada magistralment per Renata Scotto, amb un atractiu fascinant. I el dos Germont? Quina esplendidesa la d'Alfredo Kraus i Renato Bruson! Són els personatges ideals per a encarnar els personatges de pare i fill enamorats de la «dama de les camèlies». I ho fan amb apassionament desbordant, ferotge, i musical alhora, fins a fer-ne una creació ideal.

Els altres intèrprets se situen en un nivell de màxim rigor. A més dels ja esmentats en l'encapçalament, cal esmentar Henry Newman, Suso Mariategui, Max René Cossoti i Christopher Keyte.

«La Traviata» de Muti assoleix el prestigi de les grans creacions.

A. S.

ROYALE AMBREE



la fragancia que gusta compartir

LEGRAIN
PARIS

guia de concerts

DATA		LOCAL	CONCERT
MARÇ			
26, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Sidney Harth. Michel Becquet, trombó. Schubert, Wagenseil, Martín, Balada, Gershwin.
	21.15 h.	St. Josep Calassanç	Orquestra Telemann. Petits Musics. Dir.: J. Picornell. Haendel, Vivaldi.
	22.15 h.	Orfeó de Sants	Coral Càrmina. Dir.: Jordi Casas. Brudieu, Rossini, Dvorák.
27, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Sidney Harth. Michel Becquet, trombó (segona audició).
	19 h.	Casal del Metge	Lídia Caballé-Berta Vidal, duet de guitarres. Dowland, Scheidler, Bach, Sors, Mompou, Balsach, Albéniz, Falla (Penya Tàrraga).
29, dimarts	20.30 h.	Pompeia	Coral «Nou Ressò».
30, dimecres	19 h.	Palau	Claudi Arimany, flauta. Madrona Elias, clave. Obres de J. S. Bach (Dimecres de R. N.).
ABRIL			
5, dimarts	21 h.	Palau	Marylin Horne, mezzo-soprano. Martin Katz, piano. Schubert, Purcell, Arne, Haendel, Bizet, Poulenc, Rossini (Patronat Pro Música).
6, dimecres	19 h.	Palau	Tsutomu Masuko, baríton. Manuel García Morante, piano. Músiques populars i de compositors del Japó. (Dimecres de R. N.).
	21 h.	Liceu	Òpera de Pequín. Programa I. (Temporada de Primavera).
7, dijous	20.30 h.	Juventuts Musicals	Grup Barafostus. Andreu Roca, flauta de bec. José Sali, oboè, Ignasi Vinent, violoncel. Montserrat Llagostera, espineta. Haendel, Telemann, Pepusch (JJ.M.M.B).
	21 h.	Palau	Vladimir Spivakov, violí. Boris Bejterev, piano. Mozart, Stravinsky, Schnittke, Beethoven (Patronat Pro Música).
	21 h.	Liceu	Òpera de Pequín. Programa III (Temporada de Primavera).

8, divendres	21 h.	Palau	Jessye Normann, soprano. Fèlix Lavilla, piano. Brahms, Wolf, Ravel, Strauss (Patronat Pro Música).
	21 h.	Liceu	Òpera de Pequín. Programa II (Temporada de Primavera).
	21 h.	Conservatori	Carles M. Eroles, guitarra. Ignasi Henderson, flauta. Manuel Sala, piano. Xavier Parés, piano. Lluís Pérez Molina, piano (Pòdium de Joves Intèrprets de JJ.MM. de Catalunya).
9, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Antoni Ros Marbà. Alexis Weissenberg, piano. Pueyo, Prokofiev, Brahms.
	21 h.	Liceu	Òpera de Pequín Programa II (Temporada de Primavera).
	22.15 h.	Orfeó de Sants	Aina Torrent, guitarra. Llobet, Tàrraga, Pujol, Esplà, Mompou, Balada.
10, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Antoni Ros Marbà. Alexis Weissenberg, piano (Segona audició).
	11 h.	Biblioteca de Catalunya	Orquestra de Cambra Amics del Clàssics. Dir.: J. Palet Ibars. Coral Lavínia. «Missa Brevis» de Mozart, K. 194.
	17 h.	Liceu	Òpera de Pequín. Programa III (Temporada de Primavera).
11, dilluns	19.30 h.	Institut Francès	Anna Ricci, mezzo-soprano. Joan Rubinat, piano. Obres de Joan Comellas.
	20 h.	Consell S. Investigacions Científiques	Marco de Santi, guitarra. Villa-Lobos, A. Ginastera, Piazzola, Santorsola (Entrada lliure).
12, dimarts	21 h.	Liceu	Òpera de Pequín. Programa II. (Temporada de Primavera).
	21 h.	Conservatori	Josep Gil piano. Beethoven, Bartók, Liszt (Gran Pòdium de Joves Intèrprets de JJ.MM. de Catalunya).
13, dimecres	19 h.	Palau	Yves Rault, piano. Obres de Debussy, Beethoven, Liszt (Dimecres de R. N.).
	20.30 h.	Joventuts Musicals	Lidia Caballé-Berta Vidal, duet de guitarres. Dowland, Scheidler, Bach, Sors, Mompou, Balsach, Albéniz, Falla (JJ.MM.B.).
	21 h.	Liceu	Òpera de Pequín. Programa III (Temporada de Primavera).

TEMPORADA 1982/83 - 26 de març de 1983 - Núm. 15 - Edició de 5.000 exemplars
 Editat per FORUM MUSICAL - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 317 99 28/82 - Barcelona-3
 Publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

Joies i Perles
MAJORICA[®]



VIETA

**«Especialistes
en Alta Fidelitat»**

